

KAMARAD

55

Mobilní Vánoce

**Takové Vánoce tu ještě nebyly -
Vánoce s tlačítky. Vánoce mobilí!**

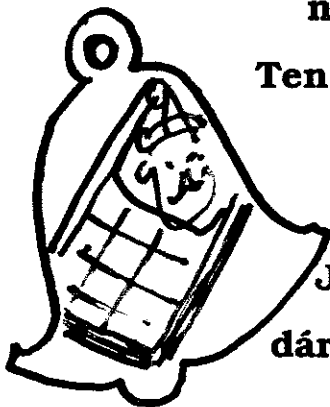
**Už žádná psaníčka za okny neleží,
písmo se rozpije, jen trochu zasněží.
Je mnohem jistější napsat si do nebes
o dárky mobilem zprávičku esemes,
anebo namačkat pět dvojek po křížku ...**

**Je fakt, že když chceš říct: *Prosím tě, Ježíšku* -
uslyšíš ze schránky Ježíškův hlas:
*Po krátkém pípnutí zanechte vzkaz!***

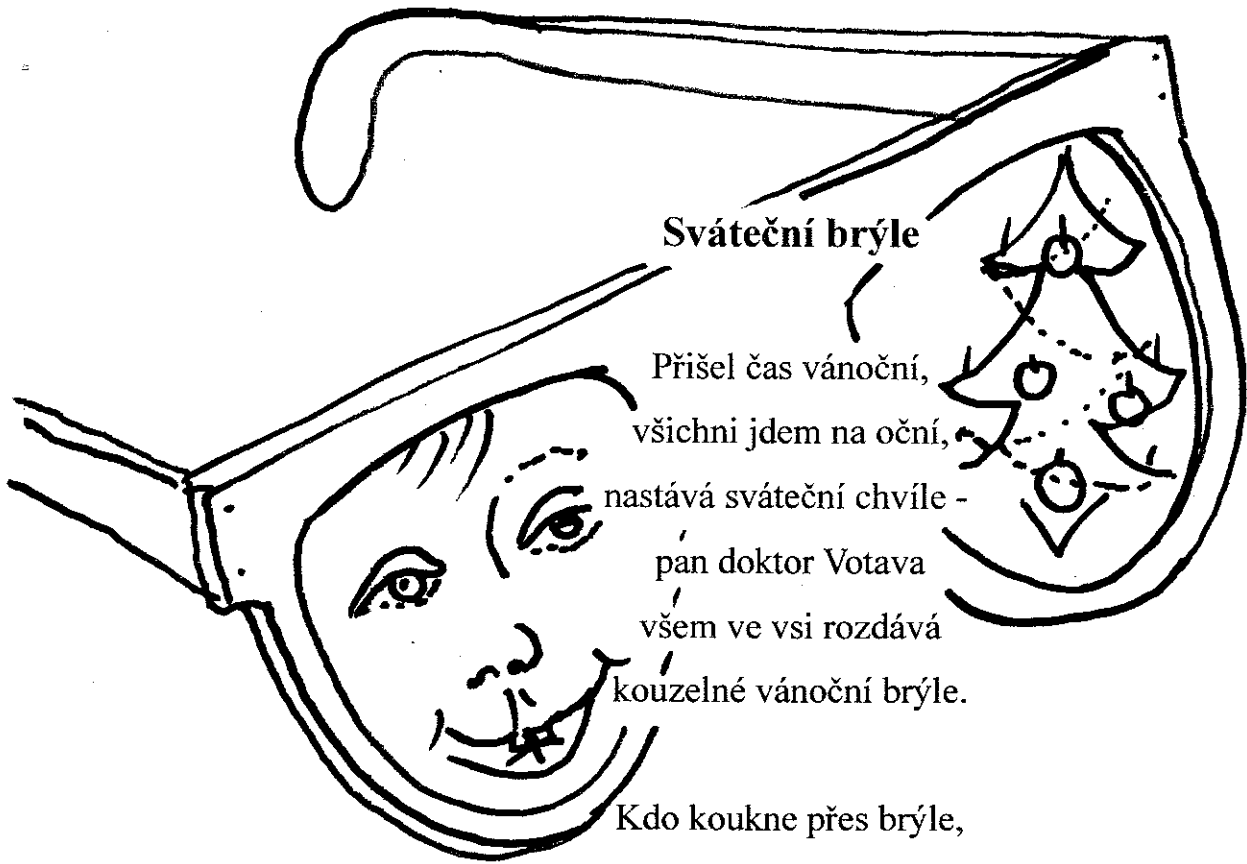
**Když přijde Štědrý den se štědrou večerí,
nikdo už nevěří na zvonek u dveří.**

**Ten, kdo nic neproved, i ten, kdo zlobil,
čeká, až konečně zazvoní mobil.**

**Jen jedno jediné si nikdo nepřeje:
dárky tak maličké jak loga z displeje...**

Miloš Kratochvíl, Létací koště

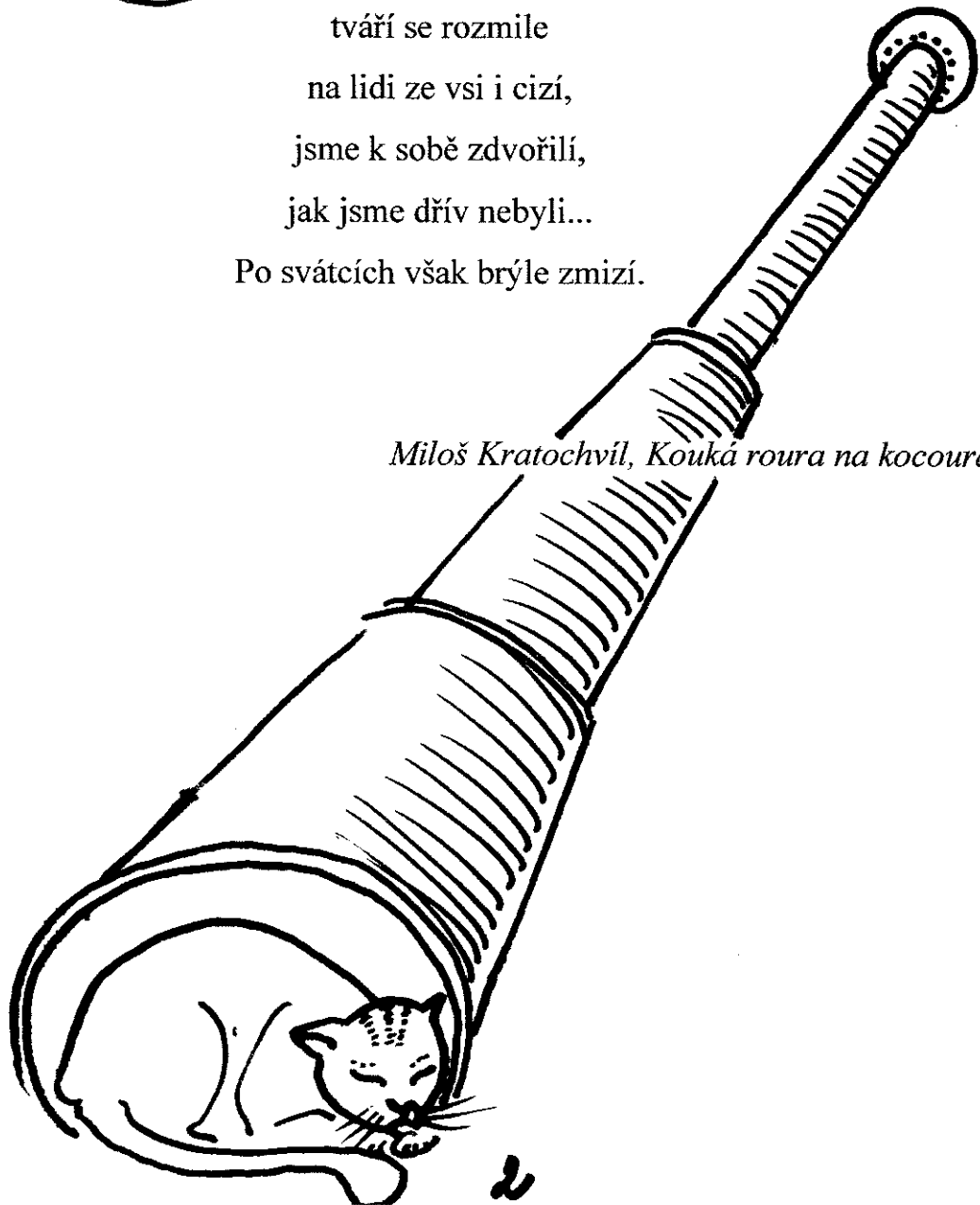

Sváteční brýle

Přišel čas vánoční,
všichni jdeme na oční,
nastává sváteční chvíle -
pan doktor Votava
všem ve vsi rozdává
kouzelné vánoční brýle.

Kdo koukne přes brýle,
tváří se rozmile
na lidi ze vsi i cizí,
jsme k sobě zdvořilí,
jak jsme dřív nebyli...
Po svátcích však brýle zmizí.

Miloš Kratochvíl, Kouká roura na kocoura

Dárky v komoře

Listonoš zazvonil dvakrát. Do Vánoc scházelo pět dní. Nesl obrovskou krabici zabalenou v drahém papíru a zdobenou zlatými stuhami.

„Dále,“ ozvalo se z domu.

Listonoš otevřel dveře. Dům byl zanedbaný, všude leželo plno prachu. V křesle seděl starý muž.

„Podívejte, jak krásný dárek vám nesu!“ zahlaholil vesele listonoš.

„Děkuji. Klidně ho postavte na zem,“ odpověděl muž smutně.

Pošťák se zmateně zarazil. Bylo jasné, že krabice obsahuje něco krásného nebo dobrého, a ten stařík rozhodně nevypadal, že by žil v blahobytu. Proč ho tedy dárek tolik zarmoutil?

„Pane, vás ten dárek ani trochu netěší? Ani se nepodíváte dovnitř?“

„Nemůžu... Opravdu nemůžu,“ odpověděl stařík se slzami v očích. A začal vyprávět listonošovi o své dceři, která se provdala do sousedního města a zbohatla. Každý rok mu k Vánocům posílá dárek s lístkem: „Od dcery Lucie a jejího muže.“

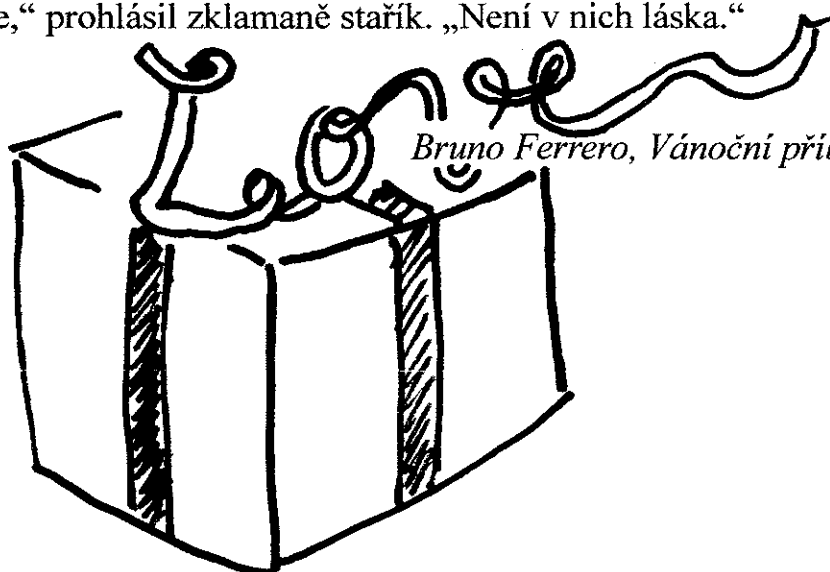
Nikdy žádné osobní přání, jediná návštěva nebo pozvání: „Přijed' k nám na Vánoce.“

„Jen se pojd'te podívat,“ dodal muž a unaveně vstal. Listonoš šel za ním. Když došli ke komoře, stařík ji otevřel.

„Ale...“ podivil se pošťák. Komora přetékala vánočními dárky. Každý rok přišel jeden. Všechny byly zabalené v krásném papíru a ovázané lesklými stužkami.

„Vždyť vy jste je vůbec neotevřel!“ divil se listonoš.

„Ne,“ prohlásil zklamaně stařík. „Není v nich láska.“

Bruno Ferrero, Vánoční příběhy pro potěchu duše

ANKETA

(neupravováno, nebo jen občas i/y)

1) Konec roku se kvapem blíží. Připomeň si ho v myšlenkách a napiš nám:

a) svou nejhezčí, nejmilejší či nejveselejší vzpomínku

b) tu nejsmutnější, která tě třeba i rozplakala

a) že jsem dostala 1 *

b) smutnou nemám

Marika, 7 let

Rok je hodně dlouhá doba a já nejsem člověk, co si pamatuje zážitky na takhle dlouhou dobu.

Pamatuji si spíš blbosti než důležité momenty. Pro můj život ale byly velice důležité přijímačky na gymnázium, které jsem ke svému velkému nepřekvapení dokázala.

Momentálně tedy chodím do prváku a jsem nadmíru spokojená.

Gympl
s ručením
omezeným
Markéta, 15 let

a) Moje nejhezčí, nejmilejší a nejveselejší vzpomínka byla, když jsme měli se školou akademií a když jsem zjistila, že budu mít sourozence.

b) Nejsmutnější byla, když jsme byli v Itálii a já měla bolesti ucha.

bráška

sestřička

Adéla, 12 let

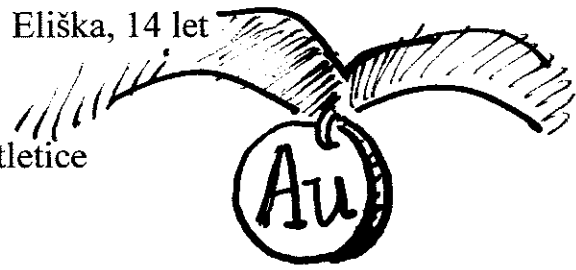
a) Každý rok mě potěší, když v létě vysvitne sluníčko. Venku je hezky, teplo. Prostě mám ráda léto, protože můžu na zahradě číst knížky.

b) To se také týká knížek, filmů nebo her, které mají zvláštní konec, který mě vždycky dojme.

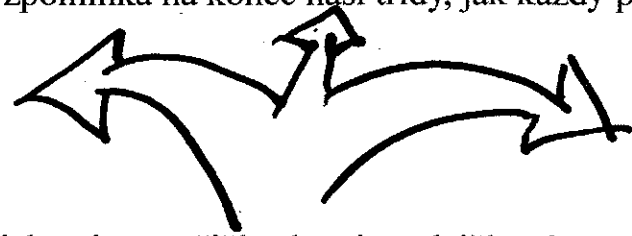

Eliška, 14 let

a) Zuzana Hejnová vyhrála – obhájila zlato na MS a atletice

b) jakákoliv vzpomínka na konec naší třídy, jak každý půjdeme svou cestou

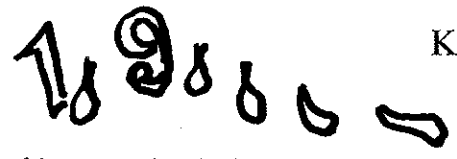

Anna, 15 let

a) Co se týče jak nejsmutnější, tak nejveselejší, mám na takovéhle události dost krátkou paměť. To znamená, že si takových vzpomínek pamatuji absolutní minimum. Ale samotný okruh těch veselých vzpomínek tvoří třída. Zkrátka s fajn lidma fajn vzpomínky.

naše třída = to je tedy třída!

b) A smutná... No, 1. září. Komu by se nechtělo brečet...?

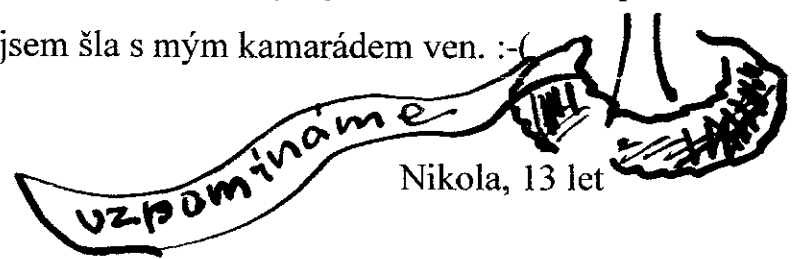

Kamila, 13 let

a) Minulý měsíc se mi splnil můj sen. Chtěla jsem hrozně ráda tancovat. Stalo se to tak, že jsem přišla ze školy, byla jsem na PC, když jsem dokončovala svůj domácí úkol. Pak za mnou přišel taťka z ničeho nic a oznámil mi, že mě přihlásil na taneční kroužek Street dance v DDM. Byla jsem radostí bez sebe.

b) Hrozně jsem litovala toho, že když byly Dušičky a já nešla na hřbitov, podívat se mou prababičku :- (Místo toho jsem šla s mým kamarádem ven. :- (

Nikola, 13 let

b) dozvěděla jsem se, že se budeme stěhovat

a) ale až na konci ročníku a to mi může být jedno, stejně půjdu na střední

Terezka, 14 let

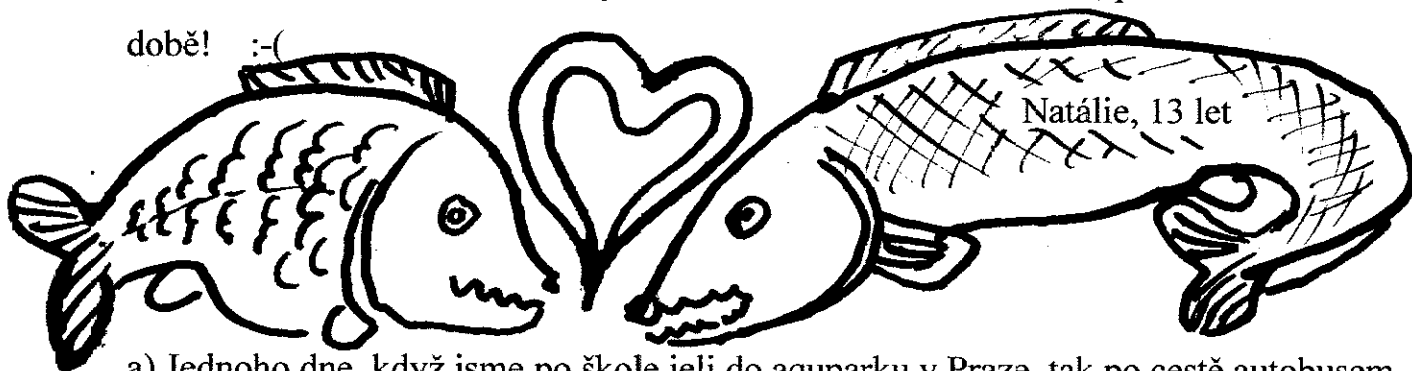
a) Moje nejhezčí vzpomínka byla, když jsem dostala k Vánocům kytaru :-)

Je moc hezký, dostat něco, po čem jsem toužila celý život :-)

b) Moje nejsmutnější vzpomínka byla, když jsem se vracela z léčebny z Opařan, kde jsem strávila 4 měsíce za pokusy o sebevraždu :-)

Rodiče se pro mě vrátili a hned jsem se rozbřečela... vidět rodinu, po tak dlouhé době! :-)

Natálie, 13 let

a) Jednoho dne, když jsme po škole jeli do aquaparku v Praze, tak po cestě autobusem jsme tam konečně byli. Když jsme se převlékli a vstoupili jsme do Vodního světa, tak mi moje nejlepší kamarádka řekla, že pro ni moc znamenám a že až budeme jednou velké, tak chce, abychom na tento zážitek vzpomínaly, jak jsme si to užily :-)

b) Když jsme byli se školou na výletě, tak jsme šlapali po kamenné cestě na Boubín. Tak najednou Áďa spadla, protože zakopla o kámen. A protože je to moje nej kamarádka, tak jsem byla smutná. Ale to jsem nevěděla, že jí krvácí noha. Když jsem se to dozvěděla, tak jsem měla už na krajíčku. Ale naštěstí to bylo jen povrchové zranění, takže nemusela do nemocnice. A tak to nakonec vše dobře dopadlo.

Natálie, 11 let

a) Největší úspěch v tomto roce byl, že jsem se dostala na střední školu. Jsem opravdu šťastná a spokojená se svým výběrem a kolektivem.

VS

~~DS~~ → ~~SS~~ → SS ↗

b) O smutných věcech je mluvit těžší. Zvláště pro někoho, kdo se snaží jim vyvarovat, avšak ne vždy se to povede. Pro mě v tomto roce zatím byly nejhorší asi hádky. Ale to není tak hrozné, stávají se horší věci.

Monika, 15 let

a) Moje dozajista nejhezčí vzpomínka určitě je, když mi mamka řekla, že budu mít bratříčka. Tenkrát to bylo velké překvapení, protože jsem byla již osmým rokem jedináček. Ale my jsme (byli) spíše výletový typ, a když měla mamka velké břicho, nemohli jsme chodit na túry.

b) A ta nejsmutnější vzpomínka? No to je lehké. To bylo na začátku školního roku, když jsem se dozvěděla, že moje nejlepší kamarádka, se kterou jsem se kamarádila již 3 roky, se odstěhovala. Bylo mi moc smutno.

pusa má,
je pusa tvá...
♡ ♡

Johča, 8 let

a) Moje nejhezčí vzpomínka byla, když jsem mému vysněnému klukovi dala pusu.

b) A moje nejsmutnější vzpomínka byla, když moje nejlepší kamarádka dala pusu mému klukovi.

Viktorie, 9 let

2) Představ si sám sebe jako slavného spisovatele či spisovatelku. A že právě píšeš svou další knihu.

Napiš několika větami, o čem tvůj příběh bude.

Jaká bude hlavní postava? A kde se odehrává děj?

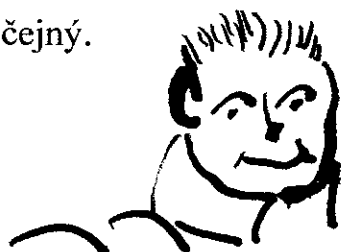
Ve skleničce jsou děti. Které se promění. V malé a do skleničky. Napustí vodu.

A to bude pokus. Víčkem děti si na něj vyšplhají a zvětší se.

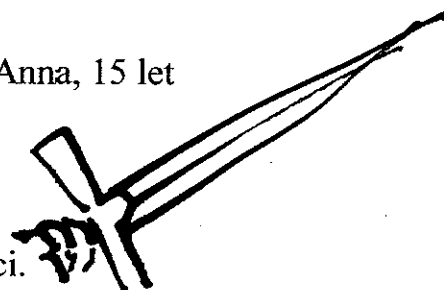
Marika, 7 let

Bude to smyšlený příběh, hlavní hrdina mladý kluk (15), ve středověku, žádné nadp. schopnosti, chytrý, obyčejný.

Anna, 15 let

O princovi a princezně. O zlobě, hodnosti. A lásce, vesnici.

A ta princezna si chtěla vzít chudého vesničana. A ta vesničanka zase prince.

*Kde je princ?
v peřince* Miša, 8 let

Hlavní postavou by byla dívka okolo 14 let. Děj by se odehrával v nemocnici, kde dívka skončila po těžké autonehodě a nyní leží na nemocniční posteli v kómatu a zdá se jí sen, který bude za pár let skutečností. Otázkou ale je, zda se dívka probudí a bude moci zažít splnění jejího snu.

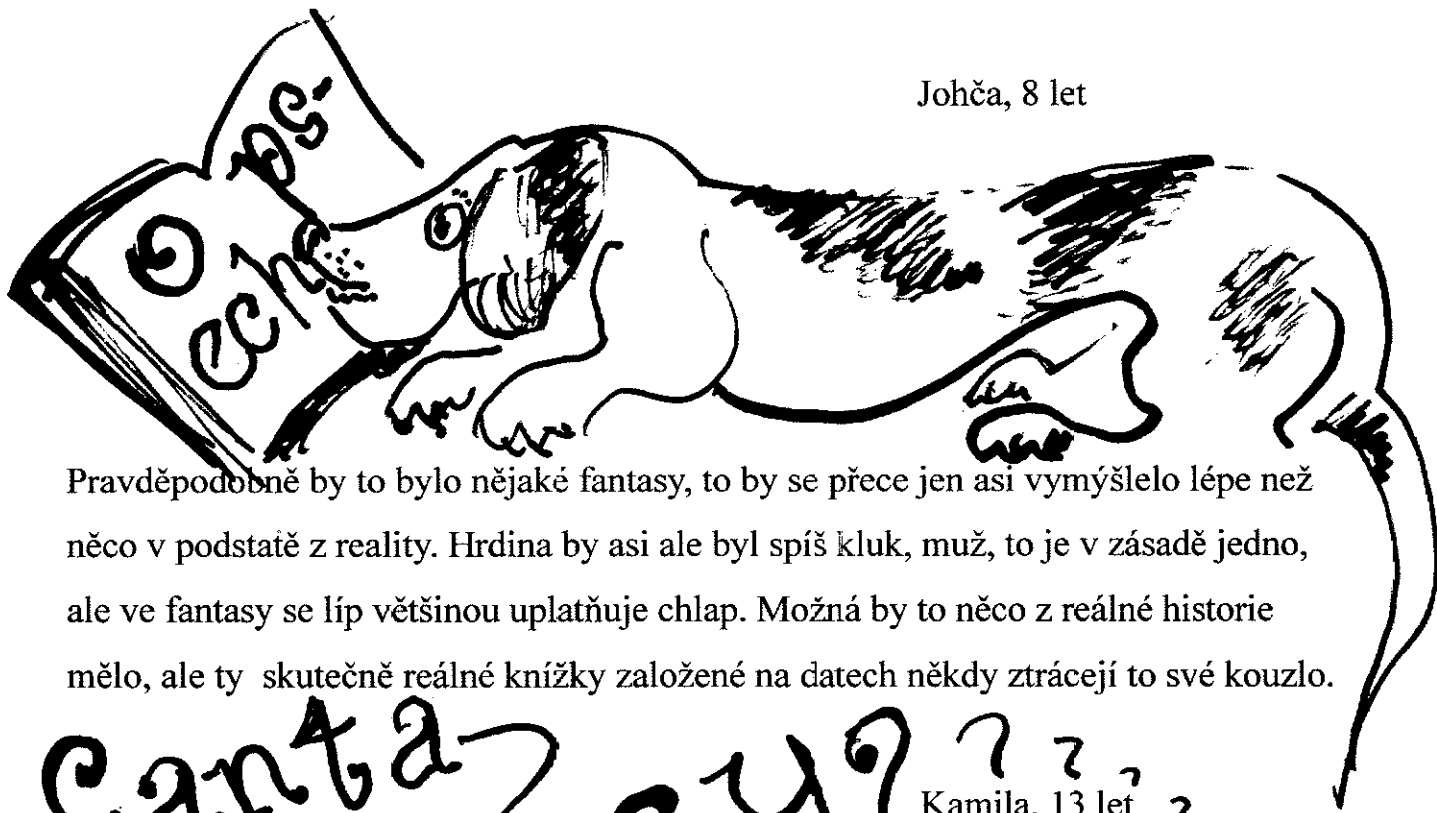
Eliška, 13 let

Moji knihu jsem už psát začala. Ale bohužel se ještě nevydává ... :-)

Každopádně je o štěňatech, kterým jejich maminka říká různé pověsti z dějin psích, do té doby, než si pro ně přijedou jejich páníčci. Já mám totiž hrozně ráda psy.

A pokus jde o typ prostředí, narodí se feně, kterou už ochočil člověk.

Johča, 8 let

Pravděpodobně by to bylo nějaké fantasy, to by se přece jen asi vymýšlelo lépe než něco v podstatě z reality. Hrdina by asi ale byl spíš kluk, muž, to je v zásadě jedno, ale ve fantasy se líp většinou uplatňuje chlap. Možná by to něco z reálné historie mělo, ale ty skutečně reálné knížky založené na datech někdy ztrácejí to své kouzlo.

fantasy? ? ? ? ?
Kamila, 13 let

Aliana, 13-ti letá dívka se omylem vyskytne v blízkosti dvou lupičů a vyslechne tajně jejich rozhovor. Dozví se strašné věci. Lupiči se na tom samém místě scházejí každý den a ona je každý den poslouchá. Jednoho dne, právě když chce vše říct rodičům, se jí ale její poslouchání vymkne z ruky a lupiči jí pohrozí a vymyslí si při tom, jak se jí zbavit. Napovídají jí, že ví, kde bydlí, a jak cokoli řekne, dopadne to s ní zle. Cestou domů ji sledují, ale dívka se jim ztratí z dohledu. Ale Aliana má plán. Jak nic neříkat a prozradit lupičské plány. Dostane se ale přitom do obrovských průšvihů ...

Hlavní posta: Aliana

Odehrává se : ve 21. století

Iveta, 11 let

Raději než knížky dějové píši povídky. Mám spoustu nápadů, které se chtějí dostat z mé hlavy ven na papír. Povídky mívám rozmanité, záleží na mé náladě.

Ale kdybych napsala knížku, byla by to tragédie jako ze života.

*mám spoustu nápadů,
co podporují hloupou náladu...*

Markéta, 15 let

Kdybych měla napsat knihu, tak bych asi popisovala svůj život, co se mi stalo, co se mi děje a co si myslím, že se bude dít :-)

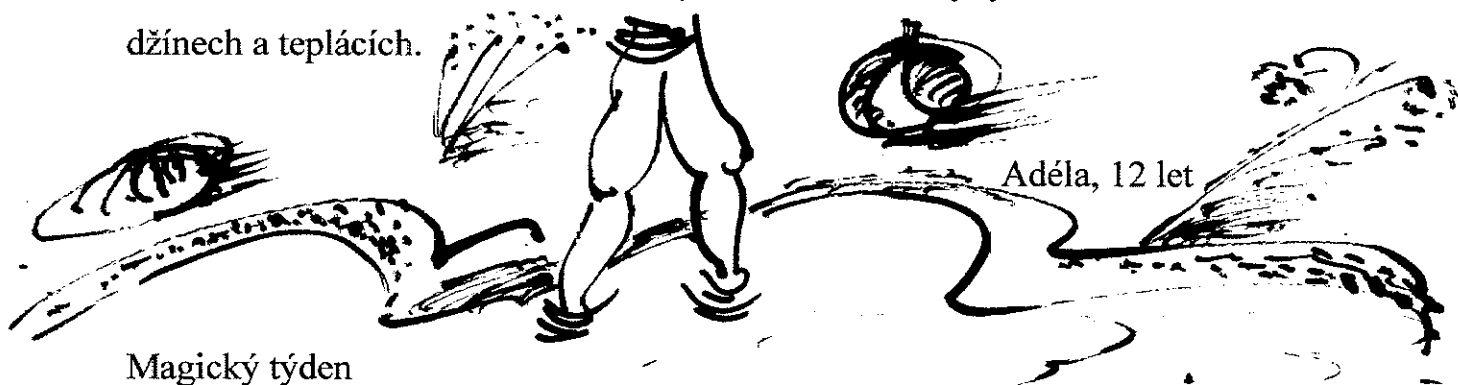
Moje knížka by měla být zamilovaná a depresivní ... protože to právě zažívám.

Hlavní postava bych samozřejmě byla já. Můj děj by se odehrával v léčebně a potom venku. Napsala bych, že jsem se zamilovala a dopadla jako schizofrenik! Že jsem byla v léčebně 4 měsíce. Tak by skončil můj příběh.

*ja aLnáře
to mě nikdo
neodpáře!*

Natálie, 13 let

Byl jednou krásný letní den a Lucie jela na prázdniny do Řecku. Když dorazila, zjistila, že si zapomněla sbalit kraťasy, a tak musela celý týden v Řecku chodit v džínách a teplácích.

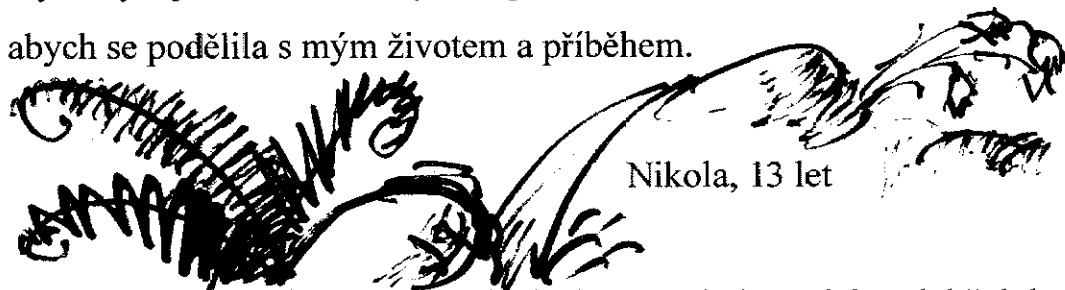
Adéla, 12 let

Magický týden

Malá Ema vždycky toužila umět kouzlit. Když byla sama doma, tak objevila tajemný sklep, tam našla krásný přívěšek. Od té doby se jí plnila přání po celý týden, ale vždycky z toho byl nějaký malér.

Kateřina, 9 let

Můj příběh by byl o mém životě, aby i děti mého věku dosáhly něčeho, po čem touží. Hlavní postava bych byla já a odehrával by se v přírodě, kde bych jako obrazně psala můj životopis, abych se podělila s mým životem a příběhem.

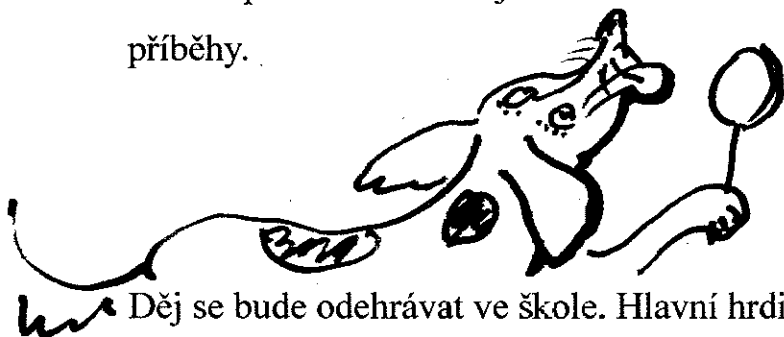
Nikola, 13 let

Dobrodružo, kde se budou plnit různé logické hádanky. Mohlo by to být v době, kdy nebyly možnosti jako třeba telefon nebo internet.

Eliška, 14 let

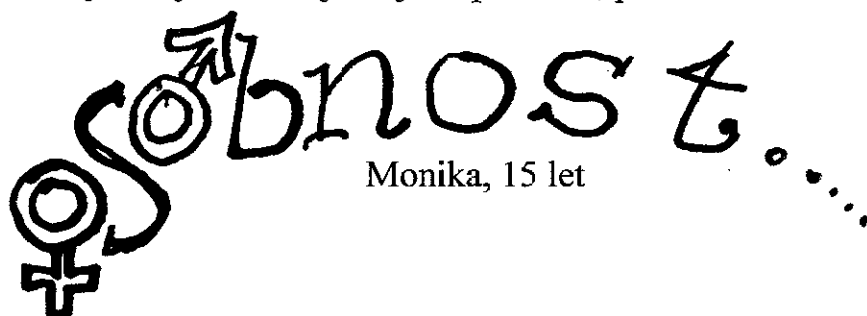
Moje kniha bude o tom, jak hlavní hrdinka Lola, která bydlí v Anglii, dostane na vánoce psa. Pes se bude jmenovat Flíček. Lola s Flíčkem prožije hezké i nevídané příběhy.

Natálie, 11 let

Děj se bude odehrávat ve škole. Hlavní hrdinkou bude dívka, která je svá. Chová se a obléká se jako kluk a všichni jí to vyčítají. Bude se snažit změnit, ale popravdě, pokud nás někdo nechce nebo mu nevyhovujeme, tak je to jeho problém, protože on není dost dobrý pro nás.

Každý jsme osobnost!

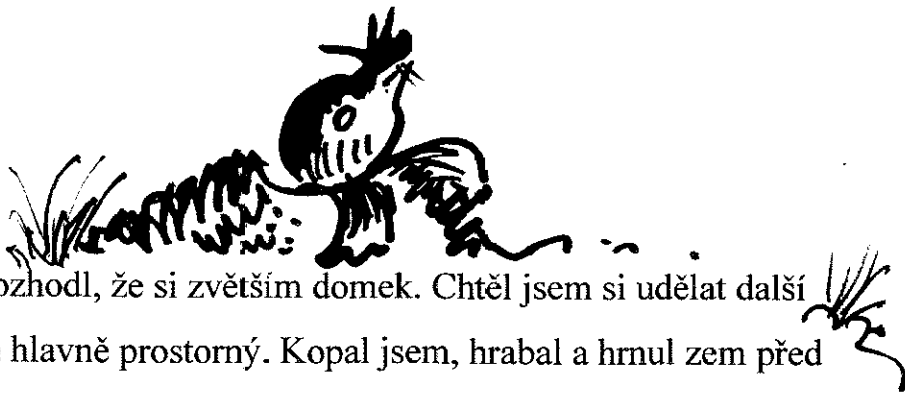

Monika, 15 let

Hlavní roli bych si chtěla zahrát sama. Odehrávalo by se to na moři. Děj by měl být o lásce a hlavně by to mělo být velké dobrodružství. Hl. role hledá pravou lásku, ale pořád se kolem ní motají samí stupidní muži.

Terežka, 14 let

Krtek na záhoně

V sobotu ráno jsem se rozhodl, že si zvětším domek. Chtěl jsem si udělat další obývací pokoj, velký, krásný a hlavně prostorný. Kopal jsem, hrabal a hmul zem před sebou, až jsem ji vyhrnul ven. Udělal jsem krásnou a velkou krtinu. Opravdu obrovskou - a co mi dala práce.

Když najednou... dup, buch, kop.

vynubít

Kdo to tady dupe? Kdo to tady dělá zemětřesení? Už vím. Zapomněl jsem, že každý týden, v sobotu, sem jezdí nějaký mimozemšťan. I dnes přijel.

Vyrobil jsem další chodbičku a na jejích záhoně opět pěknou krtinu. Nejraději je vytvářím na záhoně, kde se dělají samozřejmě líp. On však kopičku země rozhrabal a tím ji zničil a zasypal mně vchod.

Ale já se nikdy nevzdávám.

Spěch...

Vykoukl jsem ven na sluníčko a křičel jsem na toho dvounohého tvora: „Tady bydlím já!!! Ty taky někde bydlíš a nikdo ti neničí dům. Neboř ho mně!!!“

Křičel jsem, ale on nic. Jen tak tam stál s motyčkou v ruce a rozhrabával dál zeminu.

„I když jsem o hodně menší než ty, umím se také rozzlobit. Budu zlý. Všechny kořínky, které mi budou překážet v cestě, ukousnu, utrhám a překoušu.“

Další sobotu přijel dvounožec a nestačil se divit. Kytky, papriky i kedlubny byly zvadlé. Člověk byl rozzlobený. Hodně rozčilený. Dupal, skákal, běhal sem a tam a pak bylo ticho. Divný klid.

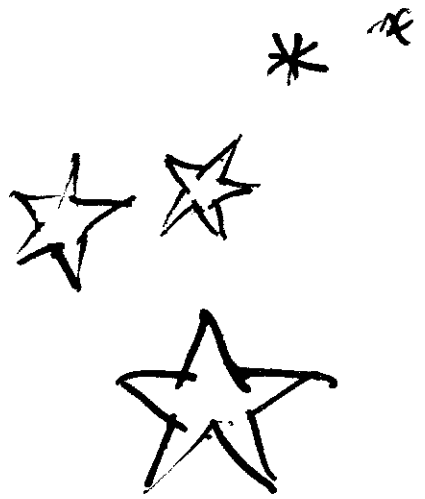
Vystrčil jsem zvědavě hlavu opět z krtiny a snad mně zahlédl, protože se ke mně otočil. Dívali jsme se na sebe, tedy já ho viděl jen jako skvrnu, ale trvalo to dlouho. Uzavřeli jsme mírovou smlouvu.

Už mně nikdy nerozhrabal krtinec a já si zvětšoval domov mimo záhony. A tak jsme žili společně na jedné zahradě a nepřekáželi jsme si.

Stáňa Košáková, 14 let

Dopis Ježíškovi

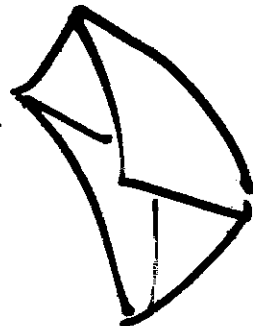

Školní prospěch? Žádná sláva.
A průšvihy? Jémine!
Ale co – přijde čas Vánoc,
Ježíšek vše promine.

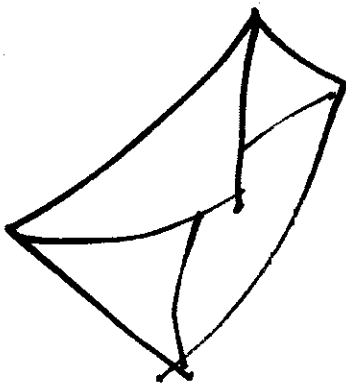
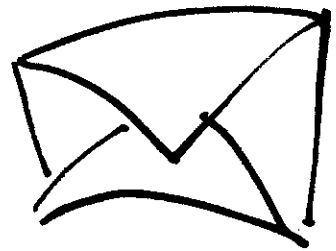

Napsal jsem mu dlouhé psaní,
jako bych byl vzorný žák.
Na mé dárky místo saní
by musel mít náklad'ák!

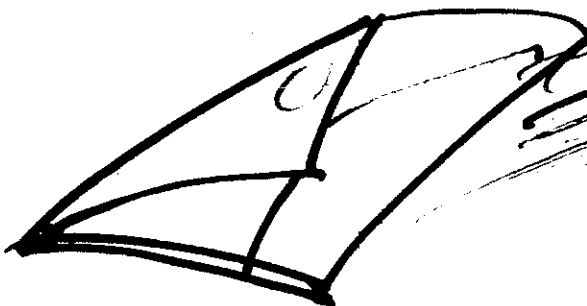
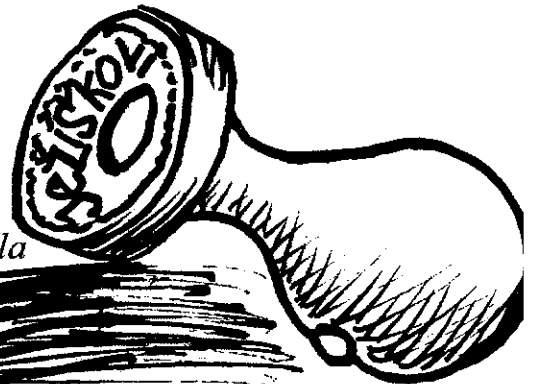
Když nadešel Štědrý večer
a zvoneček zacinkal,
vřítíl jsem se do pokoje -
holý smrček v koutě stál.

Místo bonbonů a ozdob
splihle visel na stromku
list papíru s třemi slovy:
POLEPŠI SE, HOLOMKU!

Miloš Kratochvíl, Pes nám spadla

Z TVORBY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Prázdninový příběh

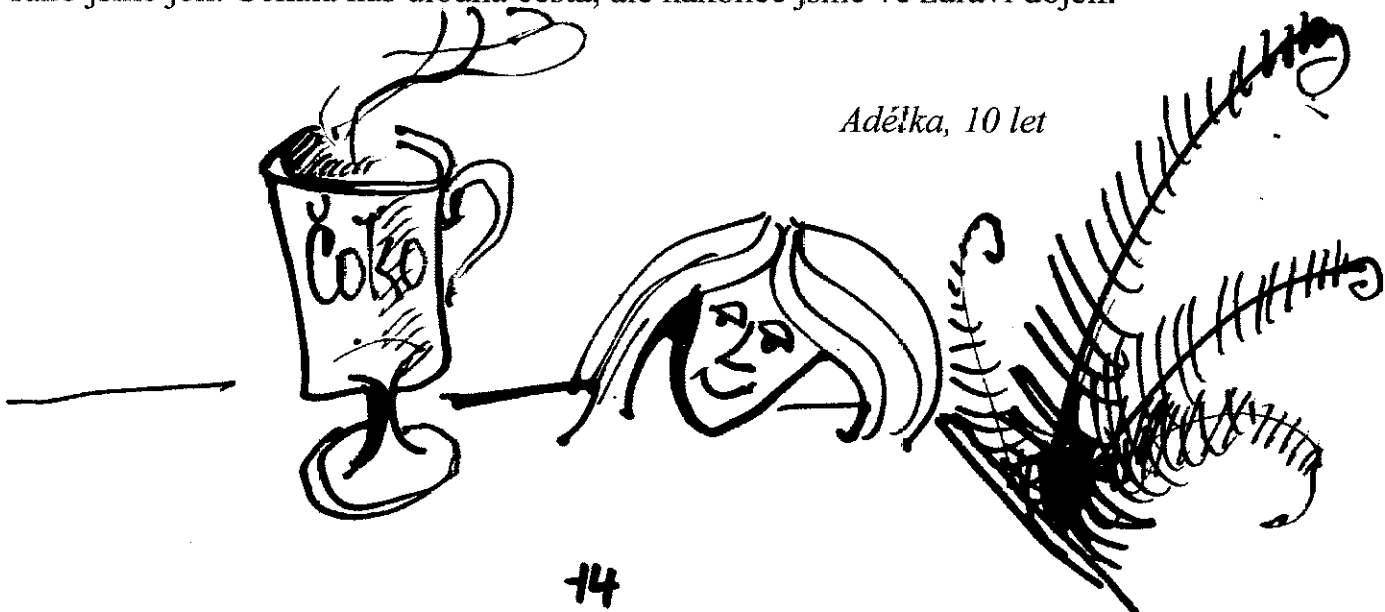
Když jsme měli odjíždět, seděla jsem na schodech a loučila se se Sisinkou (naším pejskem). Najednou taťka zavelel a jelo se.

Napřed jsme museli zajet do Strakonice, protože jsme si tam zapomněli pár věcí. Když jsme přijeli, zjistili jsme, že nemáme klíče. Chvíli jsme se dohadovali, co máme udělat, až jsme se rozhodli jet nazpátek. Dojeli jsme do půlky cesty a mamka klíče našla. Všichni jsme se rázem dali do smíchu. Taťka otočil auto a jeli jsme zpět (do Strakonice). Naložili jsme chybějící zavazadla a vyjžděli z Čech.

Jeli jsme navečer, a tak jsem brzy usnula. Ráno jsem se probudila v Chorvatsku.

Za pár hodin jsme dojeli na ostrov Vir (na kterém jsme byli ubytováni). Ale měli jsme ještě jeden problém. Totiž, bylo to takhle: jezdili jsme mezi nekonečnými ulicemi a nemohli jsme najít náš apartmán. Nakonec to skončilo tak, že jsme zavolali těm, co nás ubytovali, a oni nás tam zavedli.

Ubytovali jsme se a šli jsme k moři. Dny nám tam rychle ubývaly a předposlední den jsme se rozhodli, že zajdeme na horkou čokoládu. Hledali a chodili jsme snad přes dvě hodiny, než jsme našli jednu jedinou restauraci na ostrově. Sedli jsme si a vybírali, co si kdo dá. Nakonec horkou čokoládu nikdo nechtěl. Taťka myslel, že ho treří. A tak jsem si čokoládu dala já. Když jsme dopili, šli jsme spát a druhý den hned ráno jsme jeli. Čekala nás dlouhá cesta, ale nakonec jsme ve zdraví dojeli.

Adélka, 10 let

Co nosíš v hlavě?

Vůbec nevnímám a cítím se jako ve snu. Sedím na pohodlné otáčecí židli v mé kanceláři, která je jako vždy uklizená a čistá. Roztřesenýma rukama se probírám dopisy, jen abych se zabavil. 'Uklidni se', nařídím si a skloním se pro pár dopisů, které mi upadly. Většinu z nich ani nečtu a rovnou vyhazuji do koše a ty které si čtu, za chvíli stejně zapomenu. Rozhodnu se, že ostatní dopisy rovnou vyhodím do koše, když si všimnu psaní v broskvově oranžové obálce.

Ta obálka na mě zapůsobila jako nějaké kouzlo. Bráno vědecky, si spíše myslím, že jsem našel něco, co mě vytrhlo ze zamyšlení. Najednou jsem se cítil jinak. Jakoby sen už skončil. Zvědavě jsem se podíval na ono psaní. Zadní strana byla popsána úhledným písmem: *prof. Irvin Beckett*. Nic víc tam nebylo, z čehož jsem usoudil, že odesílatel donesl dopis sám a hodil jej do schránky. Otevřel jsem obálku a vypadl na mě přeložený papír formátu A4. Po rozložení jsem našel nápis, který překrýval celou stránku. Velkým tiskacím písmem tam stálo: „*CO NOSÍŠ V HLAVĚ?*“ Automaticky jsem v duchu odpověděl. Samozřejmě Mozek, který se dále dělí na 5 základních částí.: Telecephalon, Diesenphalon, Mesencephalon... V polovině věty jsem přetrhl tok svých myšlenek. Často mi chodily dopisy od studentů, které zajímala neurologie, neurochirurgie. Avšak odpověď na otázku, co máme v hlavě, byla na každé stránce o neurologii nebo zdravotnictví. Navíc, přestože jsem zkontroloval, jak nejlépe jsem svedl, nenašel jsem žádnou zpáteční adresu. Pochopil jsem, že jde o krutý výsměch. Vztekle jsem zmuchlal papír i s obálkou a zahodil někam za sebe. Ve školce se mi děti smály za můj antitalent ve zpěvu. Na prvním stupni za to, že moji rodiče pocházejí z ciziny a já jsem přistěhovalec. Na druhém stupni si mě začali vážit za moji nadprůměrnou inteligenci. Od té doby jsem zvyklý na respekt a na své chytrosti si zakládám. *Za tohle někdo zaplatí*, pomyslel jsem si, i když jsem věděl, že nemám šanci odesílatele najít. Alespoň mě ta myšlenka uklidnila. Pak jsem odešel z pracovny a hlučně zabouchl dveře. Po krátkém zaváhání jsem zamířil k oddělení „Syndrom

uzamčení“. Pro případ, že tuto nemoc neznáte, o ní řeknu pár věcí. Je to smrtelná choroba, kde k úmrtí dochází již v prvních měsících. Pacient trpí kompletní parálézou všech vůlí ovladatelných svalů, až na okohybné svaly. To znamená, že je schopen mrkat a hýbat očima, jinak nic. Někdy však dochází k celkovému syndromu - to pak člověk nemůže ani hýbat očima a většina pacientů je navíc odkázána na podporu dýchání. Možná nejvíce lidem vadí, že jsou při plném vědomí a vše si pamatují. Každý den se probírají s vědomím, že umírají. Tato nemoc mě zaujala natolik, že jsem se jí začal věnovat a posléze vymyslel metodu na její vyléčení (dříve byla neléčitelná). Všichni si myslí, že je to naprosto geniální způsob, protože jsem si jist, že ho lze použít i v jiných případech, než je syndrom uzamčení. Mnoho slavných lékařů mi uvěřilo, až když jsem jim moji metodu popsal. Zbývalo už jen jediné: vyzkoušet metodu v praxi. Na dnešní den jsem čekal tak dlouho, až bylo téměř nemožné uvěřit, že už nastal. Váhavě jsem zaklepal na dveře pokoje, kde ležel můj první 'nový pacient'. Pravděpodobně budu už navždy pacienty dělit na 'staré' a 'nové'. Bez naděje na přežití a s novou nadějí. Otevřel jsem dveře a našel nehybného starce, nad kterým se nakláněla jeho žena. Oči jí svítily nedočkavostí a já si uvědomil, že mi bezvýhradně věří. *Ani ji nenapadlo, že bych mohl neuspět*, pomyslel jsem si.

„Dobrý den, pane doktore!“ pozdravila a její muž zamrkal. Opětoval jsem pozdrav a obrátil jsem se k nemocnému.

mess - noo

„Cítíte se na operaci, pane Šveci?“ Naučil jsem se mu dávat otázky, na které lze odpovědět ano, nebo ne. Pan Švec dvakrát zamrkal, což v jeho řeči znamenalo ano. „A víte, že pokud se operace nepodaří, zkrátíme Vám život?“ Paní Švecová se podívala na svého manžela a on jí pohledem řekl něco, čemu jsem nerozuměl.

„No, pane doktore, on si přeje hlavně být šťastný. Když se operace povede, tak snad bude šťastný. Když se nepovede, tak – dá-li Pán Bůh – půjde do nebe a bude šťastný taky. To, myslím, by mělo být přání každého.“ Chvilí jsem nad tím přemýšlel a nakonec řekl:

„Ale kdyby si každý přál být šťastný, tak by vlastně myslel jen na sebe. Nebyl by tedy svět plný sobců?“ Na tváři postarší ženy se rozlil úsměv.

„A dokázal byste pane doktore být šťastný, kdyby lidé vedle Vás trpěli?“ V duchu

jsem neochotně přiznal, že to je asi pravda, ale nahlas neřekl nic.

„A rodina také stále souhlasí?“ Zeptal jsem se ve snaze změnit téma.

„Rodina podporuje jeho rozhodnutí.“

Po trapné odmlce jsem se rozloučil a odešel. Podíval jsem se na hodinky a překvapilo mě, kolik je hodin. Operace už se pomalu blížila, a tak jsem se vydal do pracovny připravit se. Když čas na přípravu vypršel, zjistil jsem, že nedokážu jasně myslet. Operací jsem už zažil hodně, ale žádná z nich pro mě nebyla tak důležitá, jako tato. Sedl jsem si na zem a chvíli meditoval. Když jsem odcházel, cítil jsem se svěže a měl pročištěnou mysl. Po chvíli mě zastavil hlas.

„Irve!“ Otočil jsem se a spatřil mého kamaráda. „Hodně štěstí.“ Po cestě jsem potkal spoustu dalších kamarádů a kolegů, kteří mi přáli štěstí nebo dodávali odvahu. Před vstupem do operační místnosti jsem si pečlivě vydezinfikoval ruce. Než jsem stačil vejít, zastavila mě má žena. Jmenovka s nápisem *psycholožka dr. Lucie Beckettová* jako vždy upravená, úsměv na tváři. Chytila mě za ruku a letmo políbila na tvář.

„Právě jsem se vydezinfikoval,“ povzdechl jsem si.

„To přežiješ,“ řekla a její úsměv se ještě rozšířil. Pak zvažněla. „Předpokládám že po meditaci máš mysl jasnou.“ Nevěřičně jsem zavrtěl hlavou. Je trochu děsivé, když vás má vaše vlastní žena přečteného a z vaší tváře pozná vše, co se stalo. „Ty to zvládneš. Je to naprosto normální operace a těch jsi dělal hodně.“ Byl jsem rád za každé povzbuzení a při těch slovech jsem se usmál. Tahle konverzace mi byla příjemná a rád bych v ní pokračoval, ale tlačil mě čas. Omluvil jsem se a znovu se vydezinfikoval. Poté jsem se zhluboka nadechl a vešel.

Ze začátku probíhala operace velmi dobře a já jsem věřil, že se opravdu povede. Už zbývala jen poslední fáze a všem se ulevilo. Úlevu vystřídala panika, když jeden z přístrojů začal pípat na poplach. Něco je špatně, a jestli brzy nezjistíme co, pacient zemře. Nálada v místnosti se změnila. Každý přesně věděl, co má dělat, přestože náhodný pozorovatel by viděl zmatek. I přes všechnu snahu mi začalo docházet, že pana Švece už nezachráníme. Když zemřel, nikdo nepromluvil. Stál jsem tam a sledoval, jak odvázejí tělo. Kolem procházeli lidé, ale já jen stál a zíral na místo,

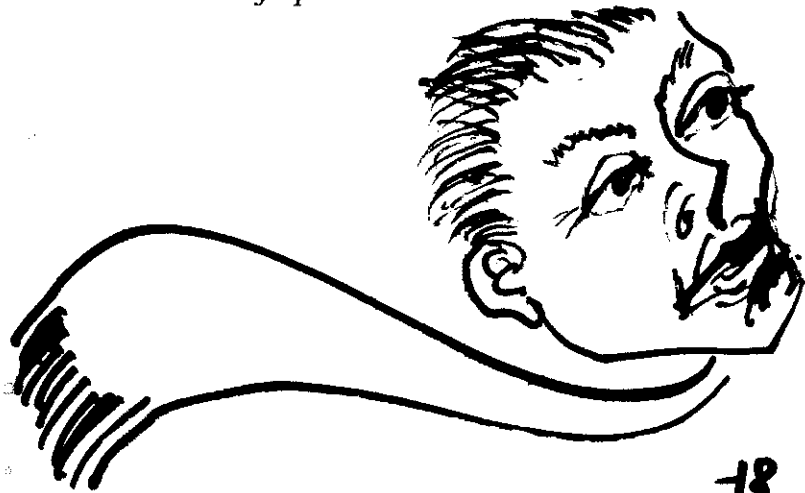
do nebe
do nebe
do nebe
do nebe
Zpěčňar

kde ležel. Kde zemřel. Stál bych tam ještě dlouho, kdyby nepřišla Lucie. Nic neřekla, jen se na mě podívala a chytila za ruku. Potom šla pryč a já ji následoval. Když jsme došli k pracovně, otevřela dveře a poprvé za celou dobu promluvila.

„Myslím, že bys chtěl být chvíli sám.“ Beze slova jsem vstoupil do místnosti a zavřel. Padl jsem na kolena a bouchl pěstmi do země. Po tváři mi tekly slzy vzteku, lítosti a smutku. Nejdřív jsem se za ně styděl, ale po chvíli jsem je ignoroval. Všechno je pryč. Dva roky zkoumání a práce jsou pryč. Úplně k ničemu. Jak jsem si mohl myslet, že vymyslím něco, co nedokázalo spousty lidí přede mnou? Byl jsem pyšný a myslel si, že dokážu vše. Realita je tvrdá.

Možná, napadlo mě, jsem udělal jen nějakou fatální chybu a teorie je správná. Pak můj pohled padl na broskvově oranžovou obálku. „CO NOSÍŠ V HLAVĚ?“ Nic. Měl jsem pocit, že v hlavě nemám nic a má nadprůměrná inteligence je pryč. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude, když půjdu ven a trochu si pročistím hlavu. Bezcílně jsem bloumal ulicemi a asi jsem vypadal zvláště, protože většina lidí se za mnou otáčela. Uběhla asi hodina a já zamířil zpět do nemocnice. Vstoupil jsem do silnice, zcela ponořený do svých myšlenek. Někdo zatroubil a já polekaně otočil hlavu za zvukem. Stál jsem uprostřed silnice a díval se do vyděšené tváře mladého řidiče, který se snažil strhnout volant a vyhnout se srážce. Věděl jsem, že je pozdě a za tu vteřinu, kdy se vše odehrálo jsem se poprvé za život pomodlil. A přál jsem si, abych byl šťastný.

Irvin Beckett byl měsíc v kómatu. Nikdo nevěřil, že přežije, ale on se probрал. Všichni tvrdí, že to byl zázrak. Irv se stal věřícím a své probuzení chápe jako další šanci. Svou teorii znovu praktikoval – tentokrát úspěšně. Byl obdarován Nobelovou cenou a je považován za národního hrdinu.

+++

Jitka Knížková, 14 let

Dárek

Slunce svítilo a já jsem se vydala na procházku naším malým městem. Šla jsem okolo knihkupectví, nahlédla jsem do výlohy s oblečením a minula jsem trafikou. Na malém vývěsním štítu bylo napsáno jméno, které mělo dnes svátek. Jaroslava. Opravdu jsem četla písmena J A R O S L A V A. Stála jsem zkoprnělá a neschopná pohybu.

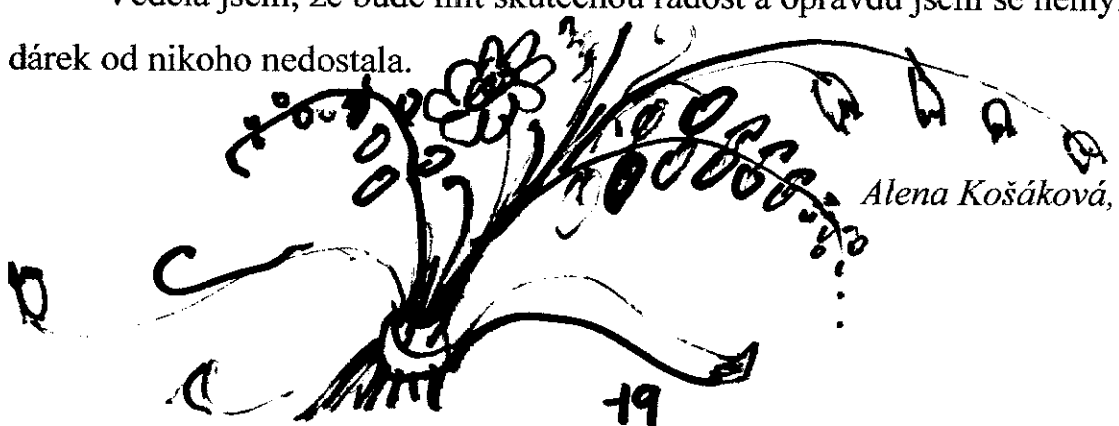
Já zapomněla na babičku. Ona má dnes svátek, znělo mi v hlavě. Co teď mám dělat? To bude ostuda. Všichni jí donesou bonboniéry, dorty i knihy. Musím svou chybu rychle napravit. Nahlédla jsem do peněženky. Peníze jsem měla. Rozběhla jsem se do nejbližšího květinářství, které bylo na rohu vedle prodejny s telefonem. Vzala jsem za kliku, ale dveře se neotevřely. Zkoušela jsem to znovu a znovu, ale stále nic. Rozhlížela jsem se a mé oči najednou spatřily malou cedulku, kde stálo – *Dnes zavřeno z technických důvodů.* Byla to nejhorší chvíle v mém životě. Nejlepší člověk slaví jmeniny, a já pro něj nic nemám.

Vím, že moje babička má ráda květiny, ale kde je mohu koupit? Jiný obchod s květinami v našem městě nemáme. Šla jsem smutně domů a přemýšlela jsem. Náhle mi hlavou bleskl výborný nápad. Půjdu za náš dům, kde jsem viděla včera nádherný květ. Velký a nepřehlédnutelný. Zrychlila jsem.

Na louce jsem kvítek vyhlížela, ale nikde jsem ho nespátřila. Divné, určitě ho někdo utrl. Skutečně tam zůstal jen stonek, na kterém rostly jen zelené lístky. Vedle rostl však modrý zvonek. Rozhodla jsem se rychle, dám jí kytici lučních květů. Začala jsem trhat zvonky, bílé kopretiny, blankytné čekanky, něžné chrpy a přidala jsem i pár travin. Během chvíle jsem v ruce držela krásný a hlavně originální dárek pro mou babičku.

Věděla jsem, že bude mít skutečnou radost a opravdu jsem se nemýlila. Takový dárek od nikoho nedostala.

Alena Košáková, 18 let

Petře, co je s tebou? Co tam pořád děláš u toho okna?

Pěťo, co to je? Ty pláčeš?

Tati, před domem je opuštěný pejsek. Pořád se na mne dívá. Je mu zima.

Chtěl by jít k nám. Asi nikoho nemá. Dal jsem mu kousek salámu.

Ten pes se tady toulá už několik dní.

Dnes mrzne. Vezmeme ho do tepla?

Co říkáš, maminko?

Maminka se trochu zlobí. Moc se jí to nelíbí.

Evo, jenom na jednu noc. Zítra se poptáme komu se ztratil.

Vrátíme ho jeho pánovi. Vždyť tobě je toho chudinky taky líto.

Já to na tobě vidím!

Tak pojď, ty tuláku! Ty jsi ale špinavý! Vykoupeme tě!

Táta pejska drží a Lucka myje. Pejsek se nebrání. Lucka je stejně mokrá jako pejsek a taky samá pěna. Pěna je všude a voda taky.

Lucko, pozor na uši, nenacákej mu tam vodu! Usušíme ho do starého ručníku.

Ty jsi ale prokoukl!

Pejsek se na nás usmívá. Vrtí ocáskem a lísá se.

Děkuje nám po psím způsobu. Je rád, že je u nás.

Petr a Lucka jsou rádi, že mají kamaráda.

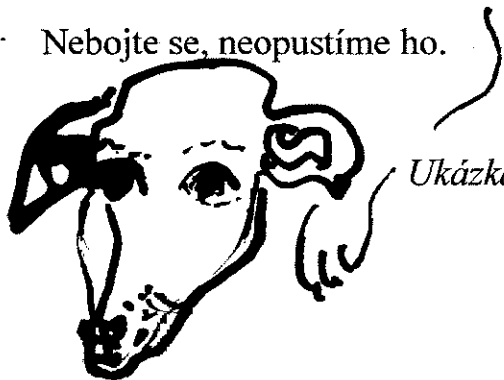
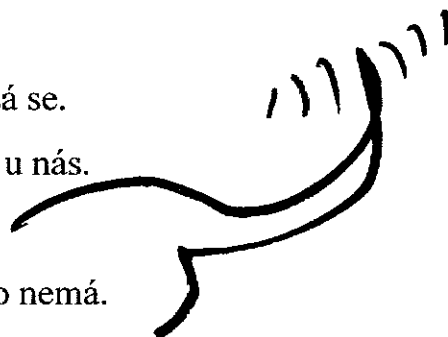
Pejsek nemá pána. Nikdo ho nezná. Nikoho nemá.

Maminko, prosím tě, může u nás zůstat? Vždycky jsem si přál pejska.

Napsal jsem o něj Ježíškovi.

Taky jsem nakreslila Ježíškovi pejska. Asi nám ho už poslal! Přidává se Lucka.

Nebojte se, neopustíme ho.

Ukázka z knihy „Jak jsme našli pejska“ od Jany Jelenové

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Vánoce s pejsky

Kroužek Malých ochránců přírody (MOPíků) při pobočce naší knihovny jako každý rok v době Vánoc zve všechny milovníky zvířat na společnou návštěvu psiho útulku. Sraz bude v úterý 22. 12. ve 13 hod. před útlukem. Můžete s sebou vzít piškoty na mlsání.

V oddělení ŠK pro dospělé nebo v čítárně (na hradě) nebo na pobočce (v Husově ulici č. 380) si můžete půjčit časopis Ekoporadny ŠK Kompost, kde od č. 4/2013 – do č. 3/2014 vycházel seriál o pejscích nebo i jiných zvířatech, kterých se někdo ujal. Všechna čísla jsou i na internetu. A jeden takový příběh nám nedávno poslala do knihovny jedna čtenářka Kompostu, paní Zemánková z Prahy. Tady je:

Zatoulánek ve své nové rodině – Viki

V seriálu o zatouláncích a jejich nových pánech na stránkách časopisu Kompost se často mluvilo nejen o tom, jak si polepšila nalezená zvířata, ale i o radosti pro ty, kteří se jich ujali. Stejnou zkušenost má i naše rodina – od té doby, co mají moji rodiče fenku Vikinku, je vidět, jak všichni pookřáli, kolik mají nových zážitků a aktivit. Zapojili se i naši synové, které baví venčení a všelijaké hry.

Fenka se původně jmenovala jinak, ale když si ji děda v útulku vybral a přivedl ji domů, vyla prý chvíli jako Viktorka. Babička ji tedy překřtila na Viki a toto jméno se ujalo. Děda je už delší dobu v důchodu a Vikina je jeho velký mazlíček. Chodívají spolu ven každé čtyři hodiny. Fenka je za to vděčná a natolik se přizpůsobila, že když děda dojde do parku a sedne si na lavičku, vyskočí vedle něho, sedí a odpočívá s ním. Protože je Viki stále plná energie, syn Vítek ji v poslední době učí zmírnit tah a ještě trochu zpomalit - aby jí děda stačil.

Časopis

*Ing. Dagmar Zemánková ze Základní organizace Českého svazu ochránců přírody
Křivatec*

Od září jste si určitě všimli v prostoru u počítačů **nově instalovaných nástěnek**. Na jedné z nich vás budeme pravidelně seznamovat se zajímavými autory dětských knih a jejich tvorbou. Na další si můžete prohlédnout rozmanité výtvary našich čtenářů. A na té třetí dáváme prostor vám, čtenářům, abyste nám zde sdělovali své připomínky, nápady, tipy na pěkné knihy....

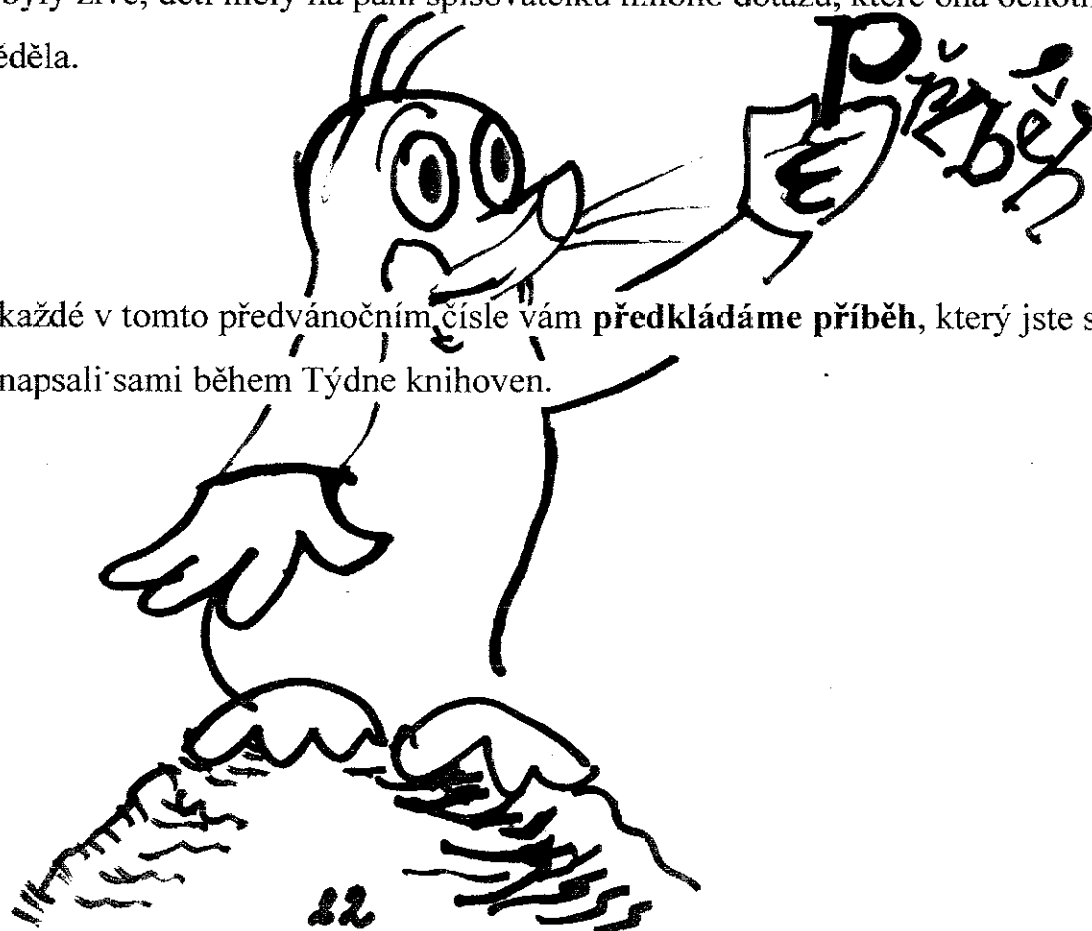

Stále probíhá úspěšná akce **Lovci perel**. Počet lovců a ulovených perel nám narůstá přímo geometrickou řadou. Aby čtenáři měli co lovit, stále častěji bereme ztečí občůdky s perlami v našem městě. Takže perly jsou nyní ve Strakonicih tak trochu nedostatkovým zbožím.

Na začátku měsíce října proběhl i u nás **Týden knihoven**. Celým týdnem děti provázel jejich roztomilý černý kamarád **Krteček**.

Při této příležitosti jsme k nám pozvaly na dvě besedy **paní spisovatelku Ivonu Březinovou**, autorku mnoha knih pro děti a mládež. Určitě ani vám není neznámá. Besedy byly živé, děti měly na paní spisovatelku mnoho dotazů, které ona ochotně zodpověděla.

Jako pokaždé v tomto předvánočním čísle vám **předkládáme příběh**, který jste si vlastně napsali sami během Týdne knihoven.

Jak si Krteček hledal nevěstu

Jednou, bylo to zrovna v pátek ráno, se Krteček probudil, venku svítilo slunce a zpívali ptáci, ale on byl moc smutný. Šel kolem ježek a ptá se: „Proč jsi tak smutný?“

Krteček mu odpověděl: „Chtěl bych se vdávat, ale nemám nevěstu.“

Ale Krtek říká, zkusil bys mi pomoci? Ano, říká ježek, zkusíme to.

Krtečku, hledej dál.

Šli krajem dál a dál a hledali spoju tu nejlepší nevěstu.

A tak došli až do smrkového lesa, kde potkali vdovu veverku.

„Ty jsi ale krásná!“ diví se Krteček.

Ale vdova veverka vyběhne a říká: „Já ti dám, chodit mi na oříšky!“

Její ráznost Krtečka odradila, a tak šel dál smrkovým lesem.

Přešli desatero řek, hor a lesů, až došli k velkému rybníku, kde na kameni odpočívala žabka.

Krtekovi se hned zalíbila.

Krtek se jí hned zeptal, jestli si ho nechce vzít za muže.

Žabka mu odpověděla: „Nejsi vůbec zelený.“

A tak Krtek smutně odešel a naříkal si.

Krtek šel dál po lese a viděl krásnou holku krtečkovou.

Jak se na ni podíval, zjistil, že je to zlá krtková.

Krteček se polekal a utekl od ní.

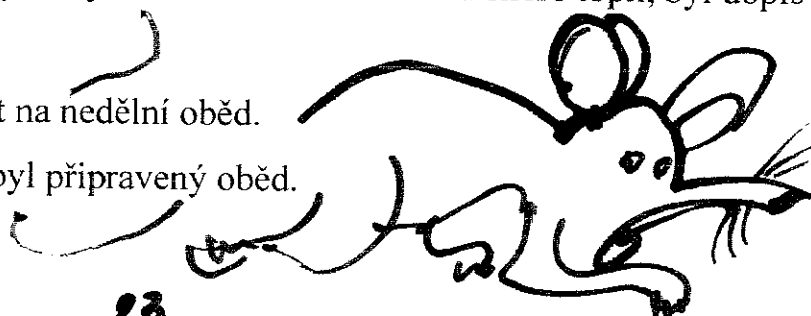
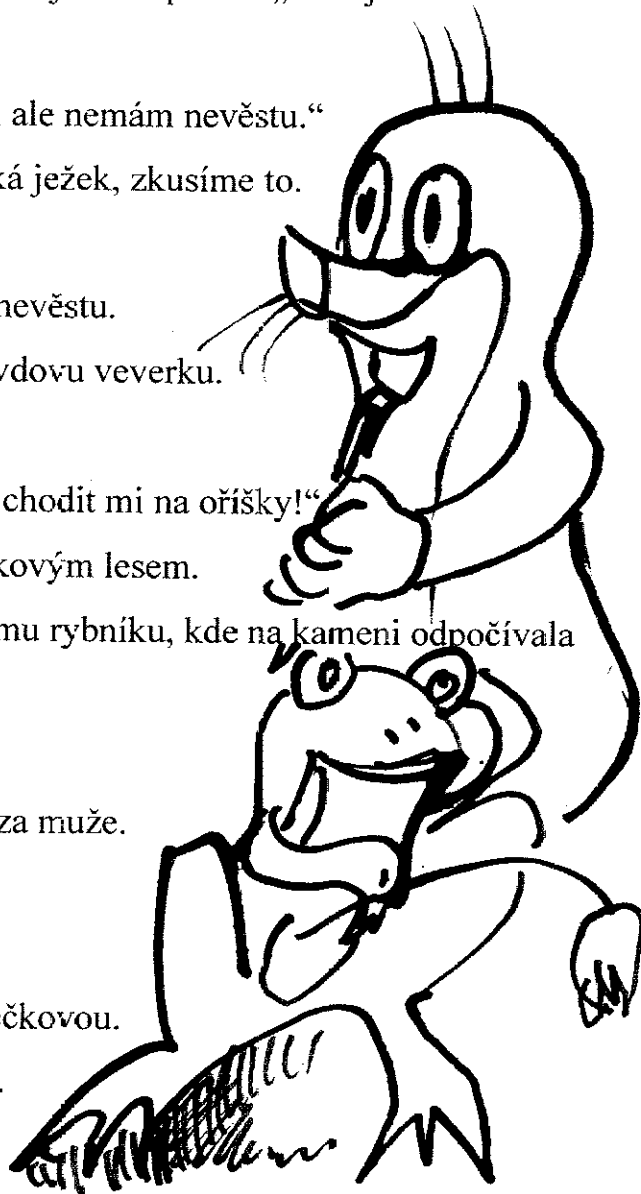
Tak se rozhodl, že napíše inzerát: „Jsem pohledný krtek tmavé strsti, hledající milou a hodnou budoucí ženu.“

Odnesl inzerát do novin, který si následně zakoupila spousta milých a hodných budoucích žen.

Mezi spoustou odpovědí, díky kterým se Krteček v domečku skoro topil, byl dopis i od slečny myšky.

Tu se Krteček rozhodl pozvat na nedělní oběd.

Když myška přišla, na stole byl připravený oběd.

Byla tam váza s růžemi.

Krteček připravil výborný dezert.

Myška se dosytosti najedla a poděkovala.

Najednou slyšeli šum křídel.

Nad nimi letělo káně a hledalo něco do zobáku.

Myška se lekla. Vypískla a utekla do pelíšku.

Krtek u stolu zůstal sám. Z očí mu vytryskly slzy.

Slzy tekly a tekly, až okolo Krta se udělala kaluž, rybník, až nakonec moře.

Najednou uslyšel: „Pomóóóc, utopím se! Neumím plavat. Zachraňte mě!“

Krtek se diví, rozhlíží a naslouchá řeči lesa.

Přemýšlí, zda se nepřeslechl. Ale ne.

Opravdu někdo potřebuje pomoc.

Tajemný hlas volá o pomoc.

Krtek hledá toho, komu může pomoci. Běhá, skáče a ...

Krteček zakopl o krtinu a spadl do ní.

Krteček zjistil, že jeho slzy zatopily byteček slečny Krtkové.

Byla krásná a své tři vlasy měla svázané červenou mašlí.

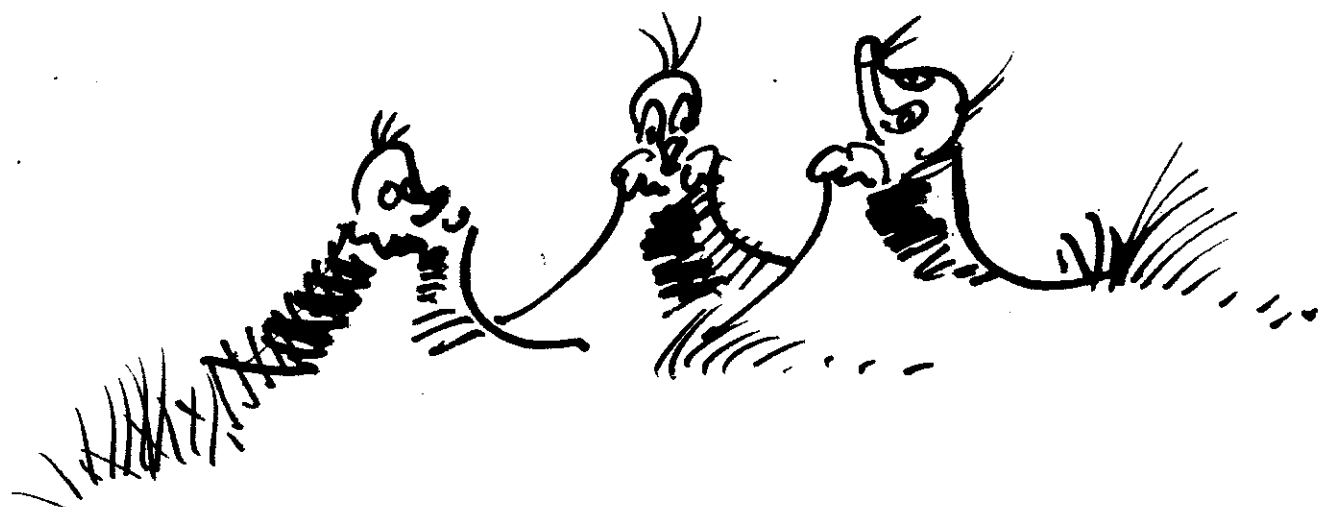
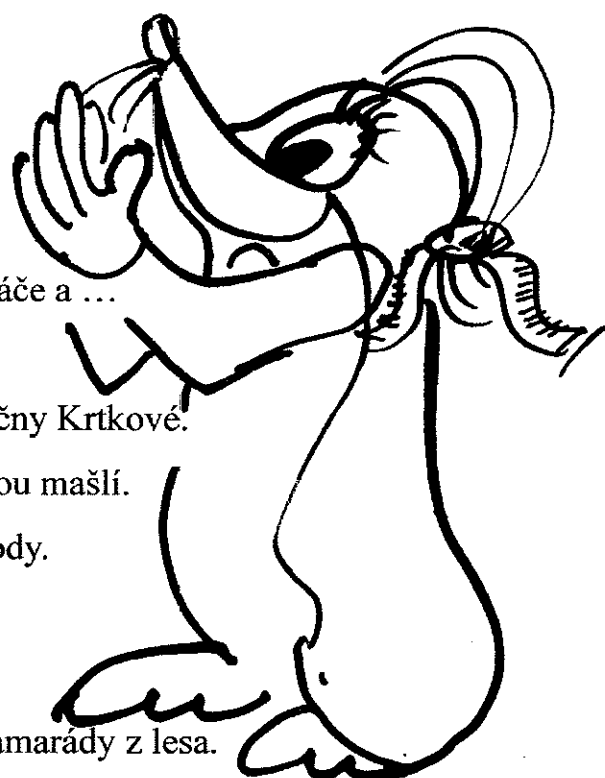
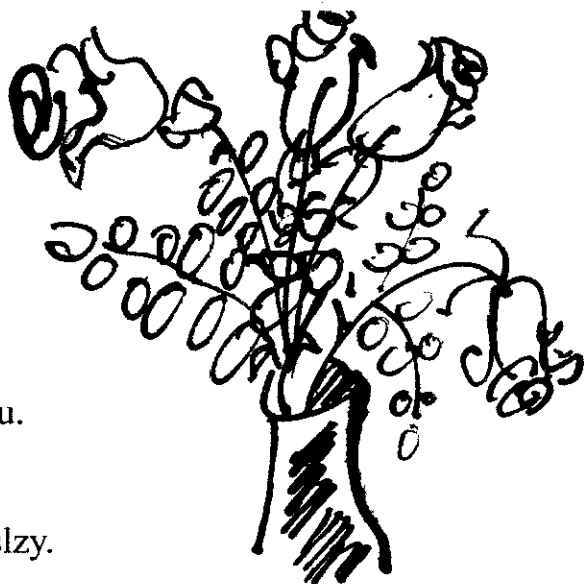
Volala o pomoc, byla smutná, protože se bála vody.

Krtek ji zachránil jako rytíř.

Oba v sobě našli zalíbení.

Konala se velká svatba, kam pozvali všechny kamarády z lesa.

A brzy nebyli sami, ale kolem nich bylo mnoho malých krtčích kluků a holek.

Náš magický **magnetický strom** v průběhu roku mění svou podobu. Po jarních kvítkách, velikonočních vajíčkách, pohádkových hrdinech se na stromě usadila strašidla a nadpřirozené bytosti.

Na jedno odpoledne se naše knihovna proměnila v **čokoládovou zemi**. Uprostřed z fontánky tryskala báječná slad'oučká čokoláda a malí návštěvníci si v ní s chutí namáčeli různé dobrůtky a dozvěděli se i něco o historii a výrobě čokolády .

A na závěr roku k nám nezapomněla přijít trojice **Mikuláš – anděl - čert** a podarovali hodné čtenáře dárečkem se sladkostmi.

Co třeba ještě nevíte o čase vánočním ...

Pro štěstí ...

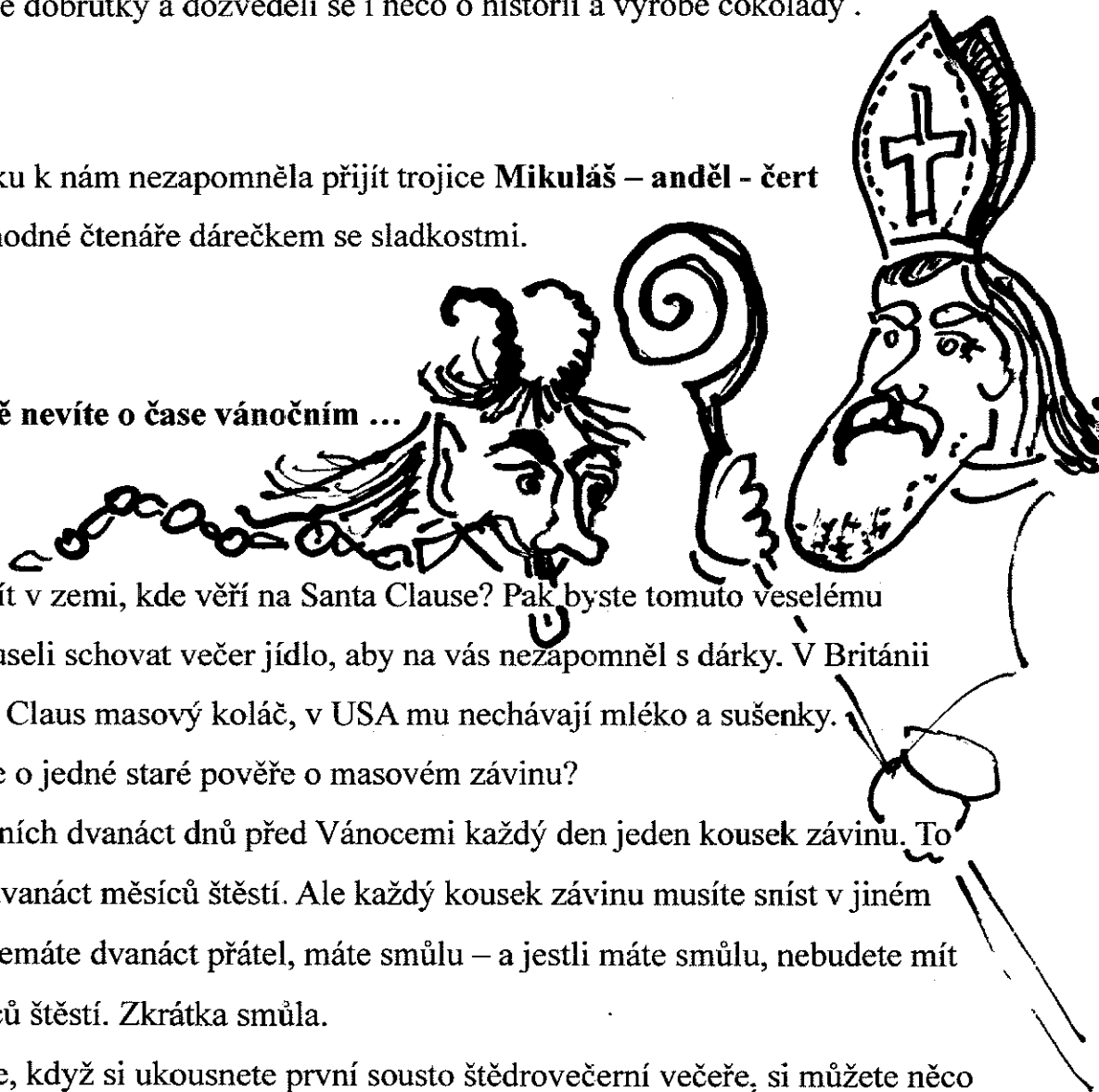
Chtěli byste žít v zemi, kde věří na Santa Clause? Pak byste tomuto veselému tlouštíkovvi museli schovat večer jídlo, aby na vás nezapomněl s dárky. V Británii dostává Santa Claus masový koláč, v USA mu nechávají mléko a sušenky.

Slyšeli jste ale o jedné staré pověře o masovém závinu?

Sněžte posledních dvanáct dnů před Vánoce každý den jeden kousek závinu. To vám přinese dvanáct měsíců štěstí. Ale každý kousek závinu musíte sníst v jiném domě. Jestli nemáte dvanáct přátel, máte smůlu – a jestli máte smůlu, nebudete mít dvanáct měsíců štěstí. Zkrátka smůla.

Každé Vánoce, když si ukousnete první sousto štědrovečerní večeře, si můžete něco přát. Nepromarněte to přání!

Dávejte si pozor! Když odmítnete sníst první kousek štědrovečerní večeře, který vám někdo nabídne, budete mít smůlu.

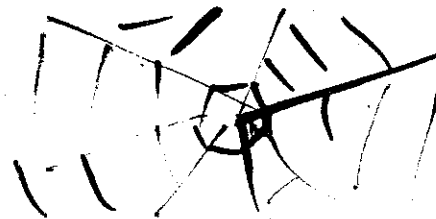

Svatý Tomáš

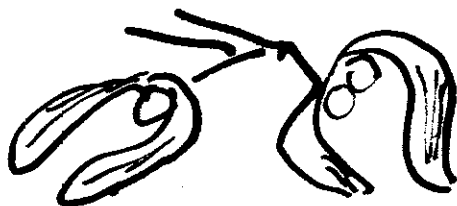
Svatý Tomáš se stal patronem starců a dětí. Kdysi dávno bylo starým a mladým lidem dovoleno chodit 21. prosince na den svatého Tomáše po domech a prosit o peníze, aby si mohli koupit jídlo na vánoční oběd. Říkalo se tomu Tomášův peníz!

Děti věnovaly větvičku cesmíny nebo jmelí každému, kdo jim dal do pokladničky nějaké peníze. Na den svatého Tomáše byly často školní prázdniny, ale i když děti musely do školy, byl to den úskoků na učitele. Někdy se před ním ve škole zamkly a užívaly si legrace a her.

Štěstí vám přinese, když ozdobíte svůj vánoční stromek:

- pavoukem a pavučinou (Litva – na základě legendy, která praví, že chudá žena neměla nic, čím by ozdobila svůj stromek, ale když se její děti na Štědrý den probudily, byl stromek ozdoben třpytivými pavučinami),
- slaměnými klíčkami na ptáčky (Litva – možná na pavouky, až dokončí pavučiny),
- malovanými vaječnými skořápkami (Česko – před výrobou ozdob si můžete dát omeletu),
- popkornem (Amerika – řetězy jsou z pestře pomalovaného popkornu, navlečeného na šňůrce s oříšky a bobulemi – velmi hezké),
- písťalami a zvonky (které mají dělat hluk a zahnat všechny zlé duchy).

Jmelí

Říká se, že jmelí je léčivá rostlina (pokud nejíte bobule, po kterých vám bude velmi, velmi špatně). Léčí dokonce i srdce. Potkáte-li nepřítele pod stromem, na kterém roste jmelí, pak s ním nesmíte bojovat!

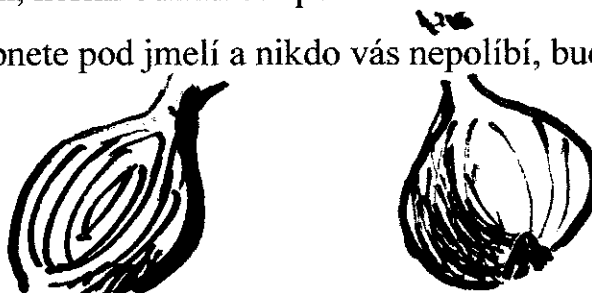
Jestliže někomu přinesete jmelí do domu, musí vám poskytnout přístřeší a ochranu – to je užitečné, když vás pronásleduje sousedův dobrman.

Odkud pocházejí všechny ty pověsti o líbání? Možná že jmelí bylo součástí druidského svatebního obřadu. V západní Evropě bylo jmelí určitě symbolem Freji,

bohyně lásky. Její syn byl zabit šípem s hrotem ze jmelí a její slzy se proměnily v bílé bobule. Když se mu vrátil život, líbala každého, kdo procházel pod stromem, který byl pokryt jmelím.

Žádná dívka, která stojí pod jmelím, nesmí odmítnout polibek muže...

...ale pozor, děvčata! Když si stoupnete pod jmelí a nikdo vás nepolíbí, budete celý rok bez lásky!

Legrační cibule

Toto je vánoční zvyk, který si můžete vyzkoušet doma – potřebujete k tomu jen cibuli, trochu soli a babičku. Je to švýcarský zvyk předpovídání počasí (užitečný, pokud chcete vědět, kdy máte jet na dovolenou).

1. Na Štědrý den babička rozřeže cibuli na polovinu a sloupne dvanáct vrstev – jednu pro každý měsíc příštího roku.
2. Každá vrstva se posype solí.
3. Na Boží hod ráno se podívejte na vrstvy. Jestliže je sůl suchá, pak bude tento měsíc suchý. Jestliže je sůl vlhká, bude měsíc deštivý. Snadné, že?

cibule + NaCl

Budoucnost Vánoc

VÁNOCE ?

Záleží na lidech, jaká bude. Jestli si je udělají dobrou chamtivostí a nenasytostí. A nebo pochopí, že skutečný duch Vánoc je v dávání. Ježíš řekl, že se máme rozdělit o to, co máme, s těmi, kteří tolik nemají – a koneckonců, slavíme přece jeho narozeniny.

Někteří lidé jsou v čase Vánoc přátelští a ochotní pomoci. Setkávají se s rodinou a s přáteli, na které po většinu roku ani nepomyslí. Možná objevíte, že Vánoce jsou nejlepší, když můžete něco dát druhým.

Vždyť jsou přece ... Vánoce.

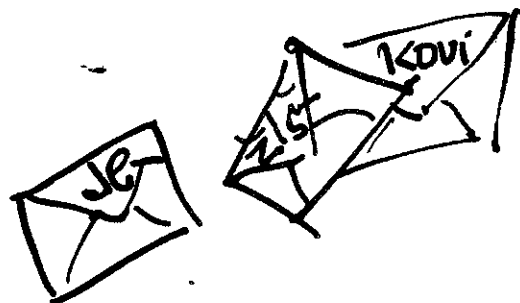
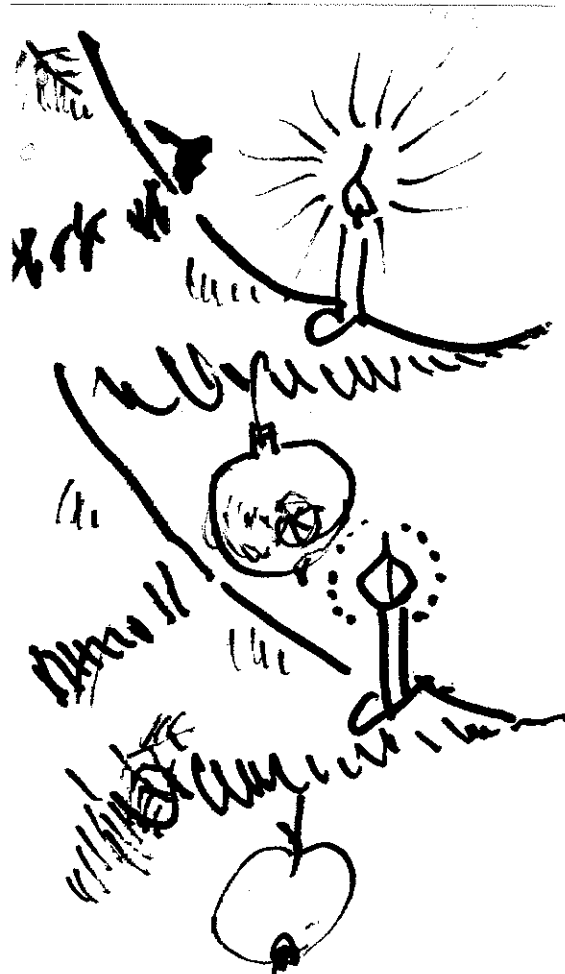
Hezky si je užijte.

budou?..nebudou?

Budou

Terry Deary, Děsivé Vánoce

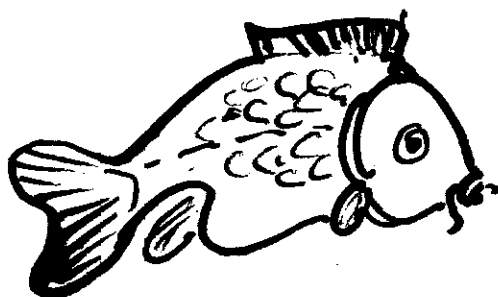

Šťastné a veselé!

Blíží se vánoční svátky
a kdekdo se splaší:
rychle napsat Ježíškovi
a tetičce v Aši,
koupit mandle do vánoček,
koupit papír balicí,
jak zvyk velí sehnat jmelí,
nacpat jídlom lednici.

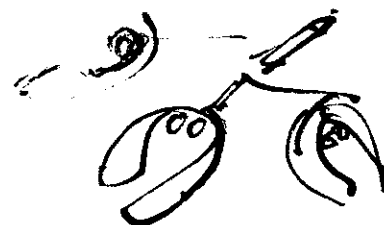
Projít šest obchodních domů,
napéct metrák cukroví,
mýt se jenom v umyvadle -
vana patří kaprovi.

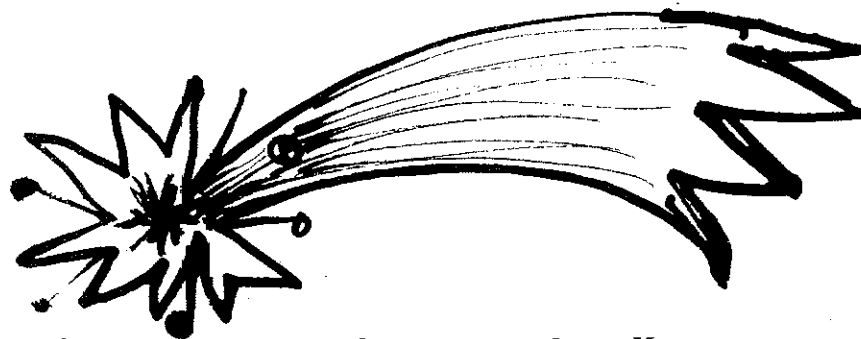

Když už máte nervy nadržané
z předvánočních zmatků,
zasypou vás pohlednice
s přáním klidných svátků.

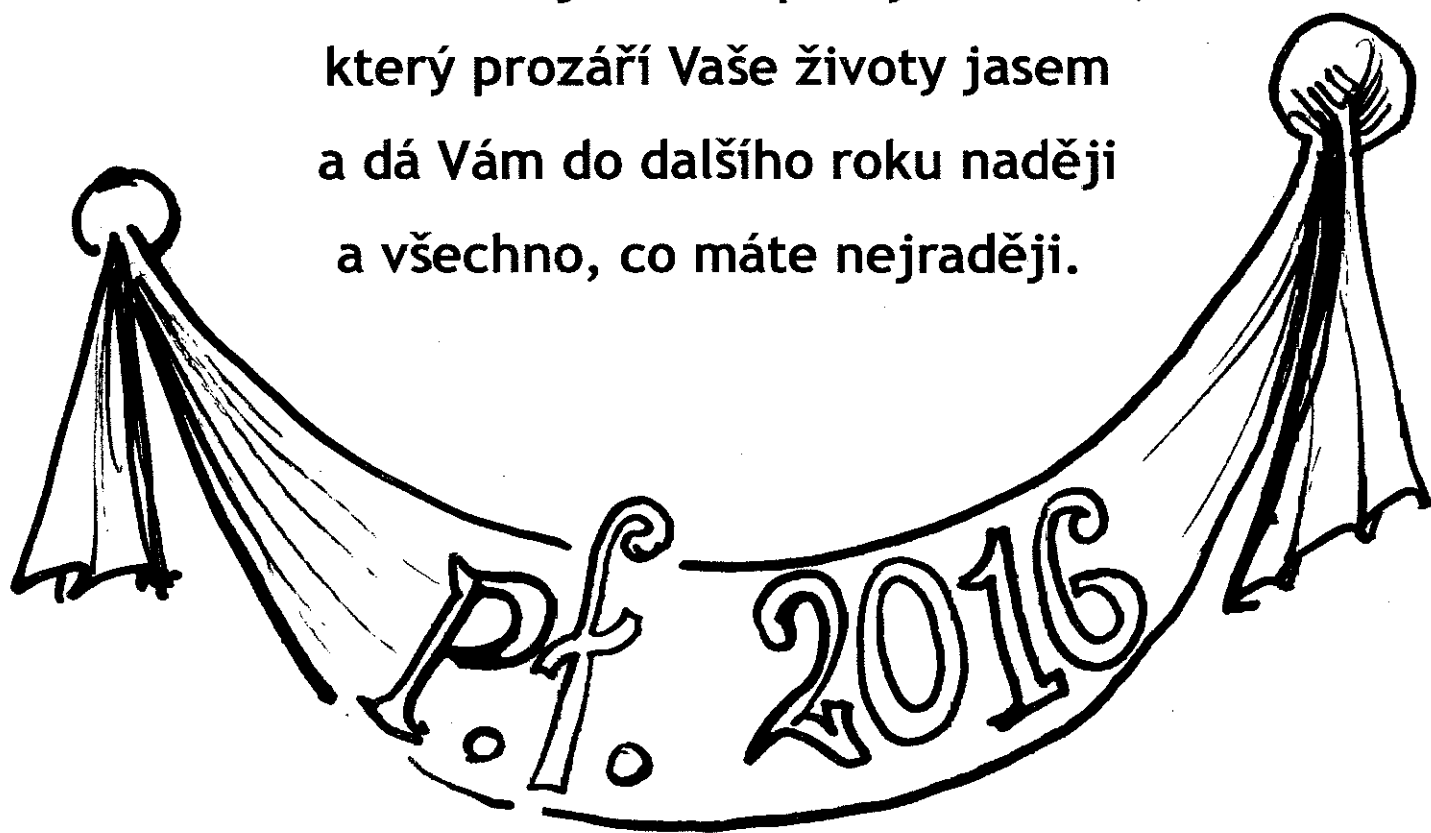

Miloš Kratochvíl, Kouká roura na kocoura

At' Vánoce jsou tím pravým časem,
který prozáří Vaše životy jasně
a dá Vám do dalšího roku naději
a všechno, co máte nejraději.

Číslo 55

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakoniciích

11. 12. 2015

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustroval: Milan Kos

